

Emily Smith

Soutěžící č. 7 v Sedmiboji 2012

Výsledky:

Celkový výsledek: **6. místo** (283 hvězd)

	Interaktivní část	Kreativní část
1. úkol	8. místo	9. místo
2. úkol	3. místo	10. místo
3. úkol	6. místo	10. místo
4. úkol	9. místo	5. místo
5. úkol	9. místo	5. místo
6. úkol	2. místo	6. místo
7. úkol	1. místo	4. místo

Vypracování kreativních úkolů:

<u>1. úkol.....</u>	<u>2</u>
<u>2. úkol.....</u>	<u>4</u>
<u>3. úkol.....</u>	<u>9</u>
<u>4. úkol.....</u>	<u>11</u>
<u>5. úkol.....</u>	<u>18</u>
<u>6. úkol.....</u>	<u>23</u>
<u>7. úkol.....</u>	<u>29</u>

1. úkol

Albus Brumbál v posledním kroku ukryl Kámen mudrců do Zrcadla z Erisedu a získat jej mohl jen ten, kdo jej chtěl najít, avšak ne využít. Staňte se na okamžik Albusem Brumbálem a ukryjte Kámen mudrců znovu (tedy nahradit Zrcadlo z Erisedu), avšak jiným způsobem.

Na minimální délku 10 palců, avšak zároveň i maximální délku 14 palců, napište, jak bude Kámen mudrců ukryt a jak jej bude možno získat, to jest Váš úkol.

Jen při té představě, že budu muset myslet, uvažovat a přemýšlet jako Albus Brumbál, který byl ve své době největším kouzelníkem, se mi vlila energie do žil. Úkol zněl vskutku těžce, jenže jak jsem si uvědomila, že v tu chvíli musím mít smysl dedukce a že mé nápady musejí být chytré a vynalézavé, z těžké situace se stala splnitelná. Jednoduše jsem se zadumala a myslela logicky. Albus Brumbál si zakládal na svých myšlenkách - byly pro něj klíč, který otevíral dvířka, za kterými se ukrývaly odpovědi. Tak proč tedy neukrýt do své mysli i věc, Kámen Mudrců, který dokáže někoho držet při životě - držet ho nesmrtelným. V této souvislosti mě napadla jen jediná věc, která to umožní - Myslánka.

Je pravda, že Brumbál měl myšlenek mnoho a že Myslánka je v podstatě široký pojem, proto se na to musíme podívat ještě více z pohledu bradavického ředitele. Konkrétně do jeho soukromí. Brumbál moc o svojí rodině nemluvil, ale nějaké informace se přece dostaly na povrch. A ty informace se nám teď docela hodí. Zaměřila jsem se na jeho sestru, Arianu, která byla své dětství zavřená v domě. Brumbál se o ni trochu nezajímal, ale v hloubi duše jí měl rád. A jelikož se o ni staral jeho bratr Aberforth, měl na svou sestru málo vzpomínek a těch pěkných si moc vážil a nehodlal na ně zapomenout, a asi už víte na co narážím. Tu nejkrásnější a nejvíce sourozeneckou vzpomínku si uložil do myslánky. Byla to jediná vzpomínka, na kterou byl hrdý a rád se k ní vracel. A v této vzpomínce by ukryl Kámen Mudrců. Jde o to, že když se o své rodině nezmiňoval a věděli o ní jen jeho blízcí a ti, kteří mají smysl

pro detail, bylo by těžké vzpomínku správně určit. Vzpomínka s jeho sestrou byla tedy tou nejlepší volbou...Vždy, když by chodil kontrolovat Kámen, pořád by si připomínal okamžik, kdy se jeho sestra poprvé učila chodit. Byl v té době docela mladý a u její slavné chvíle měl tu čest být. Přece jenom nebyl tak špatný starší bratr. Ariana si to vždycky cupitala nemotorně od jedné strany k pokoje k druhé. Vždycky kolem několika hraček a zakopávala o ponožky, které se válely na zemi. A když jsem tak dál dumala nad místem úkrytu ve vzpomínce, napadla mě její oblíbená hračka. Byl to starý houpací koník, na kterém si Brumbálova sestra moc ráda hrála. Právě v té vzpomínce se koník objevil a Kámen, který je jasně rudý a krásně se leskne ve světle, by se schoval přímo na místo, kde se nachází srdce. Je to asi zřejmě moc jednoduché schování Kamene, ale když se tak zamyslíte - kdo by tušil, že bude zrovna v této vzpomínce a všeobecně v magické Myslánce? Velice úzký okruh kouzelníků. Jenže se může stát, že někdo vzpomínku odhalí a zjistí, kde hledat. Ale ono to nebude tak snadné. Žádné rozpárání koně nebude stačit. Kámen se totiž neukáže. Bude očarován, aby byl každému oku, které nepoužije správnou metodu, neviditelný. Háček je vtom, že bude potřeba jedno pířko z Brumbálova věrného ptáka fénixe. Jen jeho peří dokáže navést zvědavce ke vzpomínce. Ukáže mu cestu ke koni a udělá z něj něco jako ducha. Ve chvíli, kdy by se pířko dotklo koně, klidně by se jím dalo projít. Mudlovsky řečeno - stane se z něj hologram. Pouze Kámen

Mudrců zůstane tam, kde má být. A pouze jen nositel pírků na něj může šáhnout, vzít jej a využít.

Ovšem úkol to bude velice těžký - už jen získat peří z ptáka fénixe, který se nachází jen v Brumbálově blízkosti. Ještě jsem nezmínila další důležitou věc. Kůň nevydá Kámen tomu, kdo má peří, které si vzal násilím. Nejde prostě přiškrtit fénixe, vytrhnout pár peří a nechat se vést. Peří musí fénix darovat dobrovolně. Vše záleží na fénixovi, který uzná, že si dotyčný jeho "dar" zaslouží. A až pak bude pírků užitečné, do té doby prostě ne. Takže fénixovo peří nezíská jen tak někdo. Celý průběh toho se dostat ke Kamenu je složitý, těžký a nezvládne to kdokoliv. A proto jsem se také rozhodla vybrat Mysláčku. Vzpomínka nežije dál jako opravdový život. Zůstane tak, jak si ji Brumbál pamatoval, prostě se nezmění, tudíž nehrozí riziko, že se koník rozpadne časem a ani to, že se Kámen ztratí. Brumbál nejen tedy, že by vzpomínal na sestru a na časy, které pro něj byly krásné, ale taky může pravidelně a nenápadně sledovat Kámen, protože, jak je u něj známo - mizel ze školy skoro pořád. Ono totiž vrátet se někdy zpátky do minulosti není zase až tak špatné a hlavně ve chvíli, kdy máte proč se vrátet. Takže shrnuto a podtrženo, ten, kdo bude toužit po Kamenu, to nebude mít rozhodně lehké.

2. úkol

V druhé knize jsme se setkali s prvním z viteálů Toma Raddlea – byl jím jeho deník, magický artefakt, který na konci knihy Harry probodl zubem baziliška.

Svého času si však svůj deník psala i Sefrenie z Ylary, zakladatelka naší školy. Vaším úkolem tentokrát bude prokázat rukodělné techniky a zhotovit kopii deníku mocné Sefrenie. Aby to nebylo tak jednoduché, přikládáme krátkou charakteristiku této kouzelnice a Vy se pokuste trefit do stylu (podoby deníku, i významu textu v něm) tak, aby si ten, kdo deník uvidí, mohl říci: „Ano, to je Sefreniino.“

Kromě vnějšího vzhledu deníku však také zhotovíte dvě vnitřní stránky z deníku, na kterých bude popsána nějaká událost, myšlenka, či cokoli jiného, co by mohla Sefrenie do deníku psát či kreslit. Na Vás necháváme ale rozhodnutí, zda to bude událost z reálné historie našeho hradu nebo událost čistě smyšlená.

Shrnutí podmínek úkolu

- 4 obrázky (přední obálka deníku, zadní obálka deníku, dvě vnitřní stránky deníku s obsahem)
- textový obsah přepsat do vypracování (z důvodu, že Sefreniin rukopis nepůjde přečíst a aby porota nemusela luštit text z obrázků)
- výsledné fotografie deníku nebudete již upravovat v žádném grafickém programu ani pomocí jiných filtrů

Žádné jiné obrázky (kromě těch, které jsou v zadání) do vypracování nekládejte. Stejně tak nebude ve vypracování žádný jiný text, než přepis textů (a případně krátké vysvětlení, viz níže), který je na vnitřních stránkách deníku. A myslete na to, že na jednu stránku se vejde maximálně 7 palců.

Pokud chcete, můžete maximálně na pět palců připsat stručné vysvětlení sloužící k tomu, aby porota lépe pochopila, s jakým účelem jste vyrobili deník právě tak, jak jste jej vyrobili.

Pro představu, jaká vlastně Sefrenie z Ylary byla osobou, přikládáme krátké info.

Sefrenie z Ylary byla velmi moudrá čarodějka, velmi pracovitá a s neutuchajícím elánem. Sefrenie byla člověk, který dotahoval věci do konce s takovou grácií, že ji můžeme srovnat s jiným velkým kouzelníkem, Albusem Brumbálem. Měli hodně společného a stejně jako Albus Brumbál nikdy nechtěl křeslo ministra kouzel, tak Sefrenie přenechala místo ředitele její školy jinému. Sefrenie z Ylary byla jedna z nejvíce nestranných kouzelníků, kteří kdy na škole byli. Přiložila ruku k dílu vždy, když to bylo potřeba - o tom svědčí i to, že nejprve vedla Mrzimor, a v době, kdy to bylo potřeba, převzala Zmijozel.

Sefrenie byla také velmi tajemná, tudíž toho o jejím soukromí není moc známo. Jejím domovem však byl ve všech ohledech hrad samotný, kterému postavila velmi pevné základy, a i kvůli jejímu nadšení a odvedené práci můžeme být dodnes studenty a profesory Bradavic. Přesto byla také velmi, velmi skromná.

„Dokud tu bude jediný člověk, kterému bude na Hogwarts záležet, pořád je budeme obnovovat.“

1.12.2004

Milý deníčku!

Dneska byl opravdu náročný den. Ale zvládla jsem všechno, co jsem zvládnout chtěla, takže jen spokojeně odpočívám nad šálkem horké čokolády, kterou mi připravili skřítki z kuchyně (hmm, taková lahoda) a nad tvými stránkami.

Konečně jsem vyvěsila nad bránu hradu oznámení o vzkříšení naší školy. A samozřejmě, nejen to, byly tam mnohé další informace. Například o náboru žáků. Ani neumím vyslovit, jak se těším na nové studentky. Ty jejich prvákovské tvářičky jsou prostě úchvatné. Na prvácích je úžasné, že všechno vstřebávají, opravdu je zajímavá naše výuka. A když pak vyrostou, uvidíme na nich tu proměnu. Jak zdolávají jednu zkoušku za druhou, jak brblají nad úkoly. Jak si naleznou přátele, jak naleznou sami sebe. Moc se na tyhle okamžiky těším.

Když už jsem ale u toho náboru nových studentů, musím ti říct, že jsme kvůli tomu vedli v naší provizorní sborovně docela živou debatu. Hlavním cílem bylo, abychom se vyhnuli problémům z minulosti, kdy se každý hlásil několikrát. Nakonec někdo, vlastně už ani netuším, kdo to vykřikl, řekl, že bychom měli zahájit opravdu důsledné přijímací řízení. Všichni začali mručet na souhlas, sama jsem však namítla, že by nemuselo být zas až tak důsledné. Pár lidí se vyjádřilo, pár zase ne.

Anna jediná kývala jak mohla. Pak prohodila veselou poznámku, že by nebylo tak špatné je pověsit za palec ve školním sklepení a přijmout ty, kteří budou brečet a skuhrat nejméně. A ačkoliv to byl jen žert, pár lidí ve sborovně vypadalo, že by tento nápad stál za zvážení. Ale fuj, kolegové! :)

Docela na delší dobu jsme se zastavili u formy výuky, které třídy zůstanou otevřeny, které naopak ne. Strhla se docela živá diskuze, kdybych to měla označit. Někteří profesori bránili třídy, které už snad ani třídami nebyly. To víš, deničku, jak někteří profesori odpadli, nastoupili suplující pedagogové, a to kolikrát jen z povinnosti místo z pravé radosti učit další nadějně generace kouzelníků, jak jsme všichni původně chtěli.

Ale nápadů padlo mnoho, to se musí nechat. Některé byly dokonce z řad nových profesorů, kterých nám tedy pár přibylo. Velkou radost jsem ovšem měla z povýšených studentek naší školy. Ano, deničku, Letitia te Tiba a Angela Grey budou jistě velikým přínosem pro školu. Báječně jsme si spolu popovídaly, ačkoliv to bylo zpočátku trochu zvláštní, že tyto dvě úžasné, mladé a nadějně studentky už nejsou pouhými děvčátky, ale že jsou už dospělými a krásnými ženami. Ovšem na jejich charakteru se nezměnilo vůbec nic, proto jsem si s nimi mohla pokojně popovídat, jako když bývaly ještě studentkami. Ach, ten čas je opravdu neúprosný! :)

Každopádně, milý deničku, asi tu zahrnu i pár faktických údajů, jen pro přehlednost. Vždyť víme, jací umějí být studenti, když mají třeba psát nějaký test, klidně zasáhnout učitele kouzlem zapomnění, abychom zapomněli na test, ale nejsou tak šikovni a vymažou mi paměť třeba na měsíc zpátky. Jako tenkrát raubíři Pergenson a Gasty. Chudáci, až mi jich bylo líto, když jim zadával kolega trest. Vypadali najednou tak bezmocně a opravdu je to mrzelo, protože mi rozhodně nechtěli způsobit absolutní ztrátu mé paměti, jen nechtěli psát ten průběžný test ze Studia mudlů.

Ale teď k těm faktům, jak jsem slibovala, než jsem se zavzpomínala. Novým ředitelem Zmijozelu se stal Nekro The Gravedigger, opravdu spolehlivý a šikovný kolega. Myslím, že Zmijozel povede víc než dobře.

A aby těch voleb na různá místa nebylo málo, i ředitelovo místo jsme obsadili. Nikým jiným než Erasmem Irridae, který dosud vypomáhal přímo na Ministerstvu kouzel, ale ne na kdejakém postu – sám pobočník pana ministra.

Taky jsme se domluvili, že by nebylo na škodu vytvořit jakousi legii studentů a studentek, kteří by měli komunikativní funkci mezi pracovníky školy a studenty. Domluvili jsme se tedy na názvu „Studentská rada.“ Budou do ní spadat výše postavení studenti, tedy primusové a prefekti (abych nediskriminovala krásnější pohlaví – primusky a prefektky samozřejmě taky). Myslím, že to bude dobře zvolený projev důvěry těmto studentům, také pro ostatní žáky bude příjemnější vyslechnout některé věci od svých kolejních kamarádů než od nás, profesorů, kteří jim kážeme. :)

Ach, užuž jsem chtěla napsat pár posledních slov na rozloučenou, zaklapnout tě, milý deníčku, ale uvědomila jsem si, že jsem zapoměla zmínit událost, z níž mám radost, a která se mi v hlavě usadila příliš hluboko na to, abych si na ni vzpomněla při prvních rádcích tohoto zápisu. Jde o úzkou spolupráci naší školy se školou sousední. Ředitelem tam bude profesor Dumbledore, osobně si myslím, že tato spolupráce bude velice prospěšná.

Ach, deníčku! Už opravdu musím jít spát, vždyť já už pomalu ani nevidím, co píšu! Klíží se mi oči a nerada bych usnula hlavou na nezaschlém inkoustu. :)

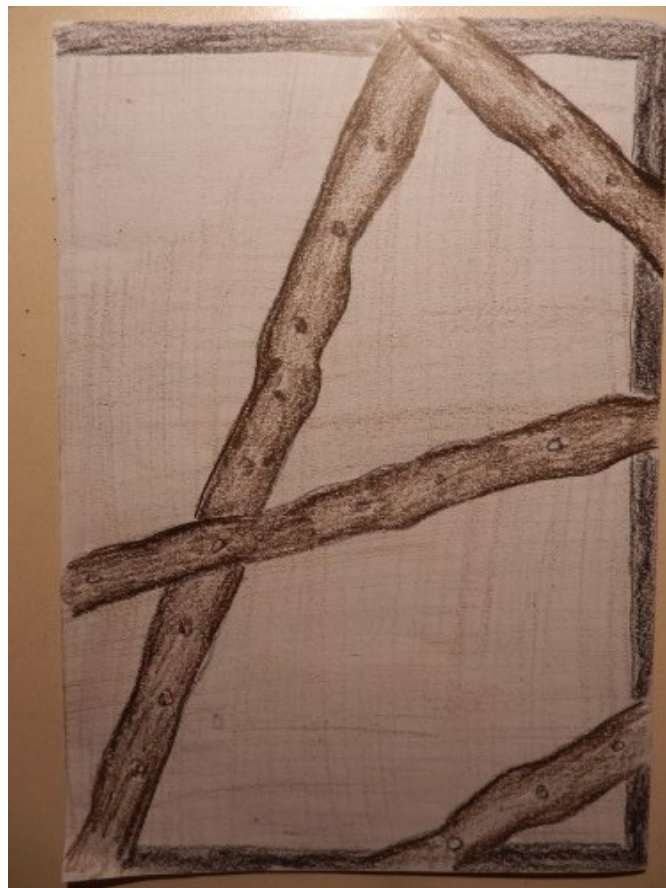
Dobrou noc deníčku!

Dobrou noc všem, kteří se k mým deníkům mohou někdy dostat...

•••

Proč jsem udělala deník takový, jaký je? Šlo o to, co nejvíce vystihnout Sefrenii, ale z toho popisu, co jsme dostali, to nebylo moc lehké. Jaká asi byla obálka deníku slavné čarodějky? Mohla by být jakákoliv, jenže já se zaměřila ne tu část popisu, kde se psalo, že je Sefrenie tajemná, vše dotahuje s grácií a podobně. Rozhodla jsem se tedy udělat deník, který bude obmotán provazem nebo páskem, který je začarován, aby jej mohla otevřít jen Sefrenie. Dole, na konci první strany deníku je erb Bradavic, který má být znamením toho, že Sefrenie byla zakladatelka školy. A nahoře tradiční štítek se jménem... Bez toho by to nemohlo být. Snažila jsem se tedy udržet tu tajemnost a zvolila proto neutrální barvy - černou, hnědou.

V obsahu jsem se zaměřila na vzkříšení Hogwarts, neboť si myslím, že je to událost podstatná pro nás všechny, pro ni však nejvíc. Vždyť se podílela na vzniku toho nejkouzelnějšího místa v tomto hektickém světě plném mudlovského stresu a povinností. Je to událost, která mnohým z nás změnila životy, naučila nás komunikovat, najít si přátelé. Koneckonců, každý z nás částečně žije i svou malou postavičkou, kterou si tady vytvořil. Její styl psaní mohl být jakýkoliv, já v této osobě však cítila pohodu a lásku k jiným. Celý deník musel, prostě musel být psán stylem, který vyjadřoval, jak moc měla ráda Hogwarts i lidi, kteří k nim patřili.

3. úkol

Ve třetí knize se objevilo několik památných přístrojů a předmětů - můžeme zmínit například obračeč času, lotroskop nebo všemi známý Pobertův plánek. Vaším úkolem bude vžít se do pozice kouzelnického vynálezce, který vymyslel nějaký nový přístroj.

Za úkol tedy máte vymyslet přístroj a popsat jeho funkci a podobu.

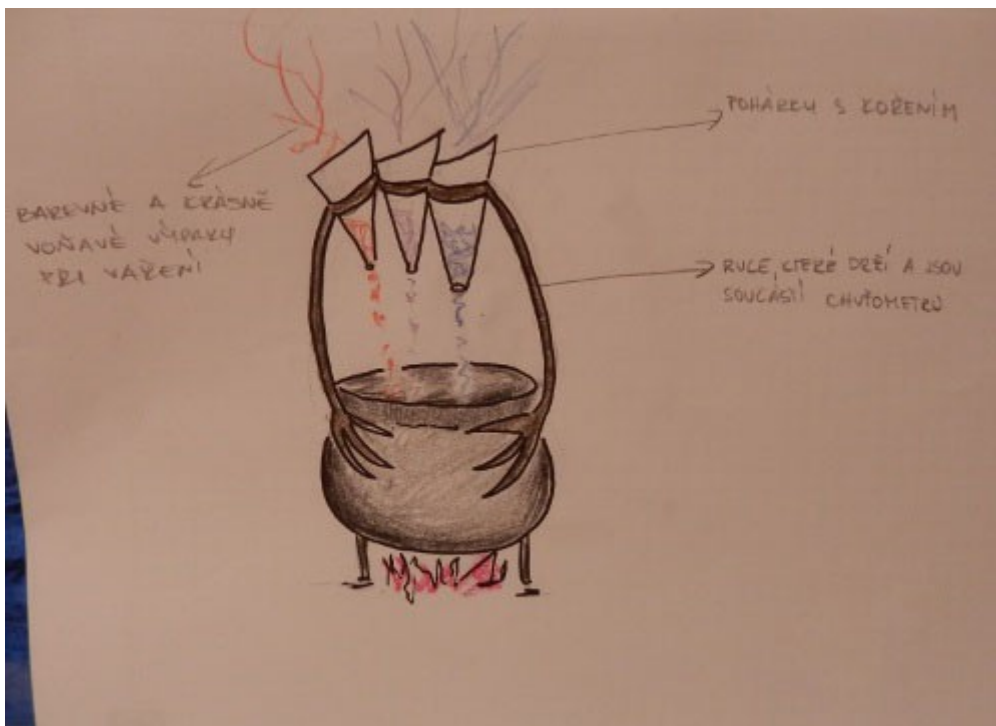
Pokud chcete, můžete přidat i kresbu onoho nového přístroje, to necháváme pouze na vás. Pokud ale přidáte obrázek, nahrajte jej přes galerii, kterou máte k dispozici při vkládání vypracování.

Text ve vypracování nesmí přesáhnout 14 palců.

Chuťomet

Každý má rád jídlo a hlavně to dobré – pěkně voňavé, krásně ochucené a hlavně ty chutě, když jsou patřičně vyvážené a ladí se sebou, tak je to dokonalé. Jenže... jak takového jídla dosáhnout? Je to těžké, vůbec ne snadné a dost složité. Je potřeba jistého citu, instinktu a ne jenom nějakou kuchařku, kde je to vše popsáno. Jsme kouzelníci s mocí, ale naše moc nesahá tak daleko a nikdy nebude, abychom jsme si mohli vyčarovat jídlo, a proto nám nezbyvá nic jiného, než snadno a jednoduše se naučit vařit.

Někteří kouzelníci jsou zruční jako mudlové. Vaření mají v krvi. Sice ne tolik jako magii, ale mají to tam! Proto kouzelný přístroj, který jsem vymyslela, zřejmě potřebovat nebudou. Totiž víte, on není pro všechny. Jak jsem tedy již zmínila, někteří kouzelníci vařit umí, ale ti ostatní spíše ne. A proto, že jich může být více než těch, kteří to umí, je potřeba jim pomoci. Třeba se to s pomocí naučí, ale třeba také ne. A kdyby ne, tak jim bude nápomocen Chuťomet.

Chuťomet je zcela jedinečný vynález, který slouží k tomu, aby byl nápomocen nikde jinde než v kuchyni. Abych ho tedy popsala... Chuťomet má dvě ruce. Jde o to, že jakmile se jídlo dovaří a není potřeba přidávat koření, jeho ruce, jakoby se sesadí a stoupnout si kousek dál

od kotlíku. A kdykoliv je zase potřeba přidat koření, tak zase sám naskočí a dá se do práce. Dále pak jsou tam tři velké kornoutky, ve kterých se přibývá samo od sebe jakékoliv koření, které je třeba při přípravě. Chuťomet totiž sám rozpozná, co je nutno mít. Poté v určitých intervalech vysypává veškeré koření do kotlíku nebo hrnce a dává jídlu chuť. Doslova ji tam metá. Tak vznikl i jeho název. Z kornoutů vychází barevný kouř, který bude roznášet vůni po celé místnosti od toho, jak se koření přidává, aby jídlo nepřišlo o to kouzlo. Kouzelník tedy musí jen přidávat ingredience a zbytek udělá Chuťomet. Je možné, že ruce Chuťometu můžou mít i jinou barvu. Ale ne jakoukoliv. Barevnost je daná na pět barev a to je hnědá, modrá, oranžová, červená a černá. Můžete si tedy vybrat dle libosti. Na obrázku je vybrána hnědá, která se zdá nejvíce neutrální – v tomto případě. Jinak Chuťomet není nijak zvlášť velký. Je menší, aby se dal pohodlně přenášet v zavazadle v případě cestování. Ruce se dají složit, ale musí se s nimi zacházet velice opatrně, neboť se můžou zlomit a opravdu trvá dlouho, než se zotaví. Ruce Chuťometu se totiž nedají vyléčit kouzlem, ale musí to zvládnout samy. Ještě ke koření...V podstatě nikdy nedojde. Je to očarované tak, aby vždy kornoutky věděly, co přidat a jaké množství a taky, aby nikdy nic nedošlo. A Nakonec bych teda chtěla říct, že kdyby náhodou se podařilo porazit s tímto vynálezem více do světa, všem bych popřála asi jen dobrou chuť.

4. úkol

Vrcholná scéna čtvrté knihy se odehrává na hřbitově v Malém Visánku. Hřbitovní atmosféru tedy zachováme, avšak vydáme se na hřbitov v Prasinkách. A stejně jako jsou Prasinky čistě kouzelnickou vesnicí, tak i tento hřbitov je ryze kouzelnický - nenajdete zde k věčnému spánku uloženého žádného mudlu.

Hřbitov v Prasinkách má však jednu velkou zvláštnost - nachází se zde mnoho hrobů známých osobností z historie světa kouzel a z jejich náhrobků je hlasem dané osoby recitována jedna z jejich nejcennějších vzpomínek či významná životní událost.

Vaším úkolem tedy je

- v úvodu říct, komu patřilo 7 náhrobků a proč je právě těchto 7 náhrobků tak unikátních, tedy krátce, ovšem jasně odůvodnit výběr každé osobnosti, ale hlavně výběr události, která je z náhrobku citována. Můžete i napsat zda náhrobky něco, a případně co symbolizují.

- vymyslet 7 veršovaných „epitafů“, týkajících se nějaké významné události ze života dané osobnosti, či přímo její vzpomínky, kdy jeden bude na maximální délku 18 veršů. Samozřejmě jeden epitaf patří vždy k jednomu náhrobku.

Pamatujte, že náhrobky nemohou patřit osobnostem, u kterých víme, že jsou pochováni jinde, tedy ať už na hřbitově v Godrikově dole, či v bílé mramorové hrobce.

Naopak však náhrobky mohou patřit pouze existujícím osobnostem ve světě Harryho Pottera, samozřejmě jen těm, kteří již zemřeli.

Poznámka: Slovo epitaf berte pouze pro představu, cílem je zveršovat vzpomínku či událost ze života dané osoby.

Velice dlouho jsem dumala nad tím, koho vybrat, pak jsem ale postupně docházela k jistým závěrům, tak tedy...

Nicolase Flamela jsem vybrala coby velkou sílu vědy a kouzel zároveň. Myslím si, že je nepostradatelnou součástí jakékoliv historie kouzelnické společnosti, nejen pro své objevy. V knize je popisován velice příjemně, vždycky jsem si ho představovala jako rozumného staříka, který neplýtvá úsměvem, a který samozřejmě oplývá nevyčerpatelnou energií a moudrostí. A tak, ač se vystavuji riziku naprosté samozřejmosti, co je důležitější než jeden z jeho nejdůležitějších objevů? Výroba elixíru života. Považuji to za jeden z nejdůležitějších objevů kouzelnické (možná i mudlovské) historie, proto to nemohu nezmínit.

Fred Weasley. Je to jedna z mých oblíbených postav, s dvojčaty jsem se vždycky nejvíce nasmála, obdivovala jsem jejich kuráž i fantazii, co se rošťáren týkalo. Vzpomínek na ně mám hodně, nejvíce ve mně zakořenila vzpomínka s úmrtím, avšak o té mluvit nechci. Přece, Fred byl veselý a usměvavý, a řeči o smrti by ho určitě rozčilovaly. Rozhodla jsem se vybrat

událost, která je pro mě samotnou symbolem revoluce. Vybrala jsem vzpomínku, když odcházeli ze školy s velkou parádou na protest Umbridgeové. Myslím, že je to událost, která má své opodstatnění. Jde o vyjádření nespokojenosti tím nejlepším možným způsobem. Řečmi ani tichem se nic nez mohlo, tak proč by neměl být ten první impulz spojený s ohňostrojem a zapuštěním bažiny? Tato scéna není jen revoltující, je zároveň zábavná a výborně spravedlivá, scéna, u které všichni křičíme „Ano! To jí patří!“

Náhrobek, kde leží *Tonksová a Lupin* jsem vytvořila záměrně společný. Udělala jsem je jako jednoho, neboť mi to přišlo správné. Jde o pár tak absurdně zvláštní, že není možné, aby jim to nevyšlo. Vždyť žena se schopností metamorfomága, která se provdává za vlkodlaka, to už je přeci něco, čemu musí fandit téměř každý. Jejich smrt na mě zapůsobila nejhůř, proto tu zmiňuji právě tuto scénu. Dva zatraceně dobří rodiče malého chlapce, kteří zemřou v boji se zlem – to je přece tak k vzteku, že není možné, aby to někoho nechtylo za srdce. A možná že to tak bylo i zamýšleno.

Colin Creevey byla postava, která mě od začátku svého nástupu fascinovala. Byl to vlastně prostáček, který měl velké srdce. Vždycky jsem si představovala jeho hlas, když křičel „Harry!“, stejně jak jsem si dokázala představit sílu blesku jeho mudlosvkého fotoaparátu. Co se týče události, kterou jsem vybrala, tak jde o situaci, kdy stál nad Ronem, který zvracel slimáky. Colinovo nadšení trochu kazila (oprávněná) podrážděnost Harryho i jeho přátel, ačkoliv chápu přesně, jak se mohl Colin cítit. Ukázat všechno, ale opravdu všechno svým mudlovským rodičům, to je touha, kterou jen tak nějaká podrážděnost nemůže přerušit. Tuto událost jsem vybrala také proto, že jsem se u ní vždycky smála, ale zároveň vztekala. Malfoyovo označení Hermiony bylo špatné a pobuřující, ale Ronovo slimákovské zvracení zase komické, tudíž jsem byla v této situaci velice emocionálně rozpolcená.

Hengist Zálesák na hřbitově v Prasinkách přeci nemůže chybět, naopak, musí zde mít nějaké speciální místo, jakožto zakladatel této kouzelnické vesničky. O Hengistovi není mnoho známo, co však je, je jeho náležitost koleji Mrzimor. Proto jsem jako událost jeho života vybrala zařazování, neboť to je událost pro každého z nás. Kolej nás utváří, prohlubuje naše vlastnosti, a stejně tak u Hengista, který by možná bez takového vedení, bez takových přátel, jakých se mu dostalo v Mrzimoru nebyl stejný a třeba by ani nezaložil Prasinky.

Rufus Brousek. Postava velikého charakteru, na kterou by se nemělo zapomínat. Událost, kterou jsem zvolila, považuji za důležitou. Umím si přesně představit Brouskovi pocity, to očekávání, ten chtíč, jak chtěl, aby zlatonka při doteku vyjevila své tajemství, a zároveň to zklamání, když se tak nestalo. Mohl to být pro něj příslib něčeho, co by mohlo pomoci v těchto smutných a těžkých časech. Vybrala jsem tuto vzpomínku, tuto událost zejména proto, abych ukázala, že i takový vysoce postavený člen kouzelnické společnosti je vždy a pořád v první řadě jen člověk, člověk, který se může mýlit, který může mít názor, který může volit ne vždy tu správnou cestu.

Cedric Diggory je postava, která je až neuvěřitelně dokonalá. Tím mě fascinoval, že očividně neměl žádnou viditelnou chybu, nic, co by se mu dalo vytknout. A samozřejmě událostí v jeho životě bylo dost, rozhodla jsem se však ukázat okamžik, kdy tápal v nejistotě a ačkoliv byl ve všem perfektní, potřeboval malé světýlko, které by ho vedlo. A když přišel Harry s obří pochodní, bylo to přátelské gesto, které se rozhodl oplatit.

Na nebi nebyl ani mráček, přesto však obloha nehýřila modrou barvou. Stmívalo se, nebe bylo šedé, tak trochu ponuré. Ostatně asi jako hřbitov, které leží pod ním. Hřbitov v Prasinkách. Avšak, něco tu bylo, něco, co barvou oplývalo. Tvor, který dodal hřbitovu barvu, který mu dodal hlas a zjemnil ho. Udělal z něj příjemné místo, jestli se to o hřbitovu vůbec dá říct. Byl to malý slavík. Rozhodně menší než bývají obvykle dorostlí slavíci. Jeho pírka byla lehounce zbarvená do žluta, takže působil jako malé slunce uprostřed velikého a smutného prostoru, který vyplňovaly jen neopečovávané stromy a mlčenlivé náhrobky. Slavík však dokázal dát hudbu i jim, i těm kusům kamení, na nichž byly vyrytá písmena a zašle fotografie.

Lehce poletoval pořád dokola a opisoval při letu malé kroužky. Najednou zavál silný poryv větru a smetl slavíka prudce dolů k zemi. Řítil se jako malá neřízená šipka a drobnými křídly se snažil svůj let vybrat, když náhle jeho malé černé očka, zahlédly skromný náhrobek z bílého mramoru. Zlatavým písmem na něm bylo napsáno jméno. Jméno, ze kterého číšel respekt. Nicholas Flamel. Slavík sebou prudce trhl a namířil si to k němu. Mrštně usedl na kámen, natočil malou hlavu na stranu a spustil svou serenádu:

"Nad kotlíkem skloněný

v poznámkách zabořený.

Mysl svou napínal jako struny

Jakže se dařilo Flamelu Nicolasovi?

Zamíchal po směru, pak zase proti,

Jak jen tyto ingredience zkrotí?

Každý den znovu a zas,

Ke kotlíku se vrhal, by překonal hráz

Pomyslnou čáru dělicí

Úspěch zdál se mizící.

A když už to čekal nejméně

Smíchaly se v kotlíkové aréně

Překvapivě dvě zvláštní esence

A vznikla naprosto nová dimenze.

Probudil ženu, objal ji, svého maskota.

Právě vynalezl elixír života."

Když jeho zpěv skončil, jeho peří zazářilo jasněji a začalo protrhávat pochmurnou náladu panující na hřbitově. Malý slavík se otřepal a přelétl k dalšímu hrobu. Z dálky to vypadalo, jako by se snažil mrtvým přinést ve věčném spánku klid. Usadil se na druhém hrobě, který byl z černého kamene, a písmo bylo bronzově vyryté do povrchu. Stálo na něm jen jediné. Fred Weasley. Slavík zvedl hlavu k nebi a z jeho malého hrdla se opět drala další zpívaná báseň.

Když odejít, tak s parádou,

S takovou lehčí šarádou.

A rozhodně ne sám za sebe,

Dvojče měl vždycky u sebe.

Pro někoho důkaz dětí,

Avšak ohňostroje letí,

Způsobit zmatek a chaos, to jim šlo

A taky že jim to vyšlo.

Ve dvojici, však každý sám

Na památku bažinu zanechal.

Slavíkovi se rozšířily oči. Všechny příběhy vstřebával, nasával do sebe, aby je mohl dál po světě šířit a zpívat lidem, kteří na ně čekají. Otřepal se a přelétl na hrob, který byl skoro největší ze všech. Nebyl honosný jako ten první. Byl na něm škrábanec, jako od nějakého divokého vlka. Slavík si toho nevšiml a čiperně usedl na hrob Nymfadory Tonksové a Remuse Lupina.

Pár jako ze zvláštní pohádky

Metamorfomág, co má rád zmatky,

Když provdá se za vlkodlaka,

Zvednou se třeba i oblaka.

Tak proč zrovna tihle dva

Nádherní rodiče malého Teda

Leží tady podivně ztuhlí

Zatímco druzí tiše truchlí?

Zničehonic se vedl vítr, který narazil do slavíka. Ten ztratil rovnováhu na svých nožkách a byl nucen usednout na jiný hrob. Jinou možnost neměl. A aniž by si to uvědomil, zase do něj začal proudit příběh chlapce, který nikdy nedával fotoaparát z rukou.

Jak získat záběr z nejlepšího pohledu?

Jak dostat ho do záběru?

Foťák od mudlů svírá pevně

Prst na spoušti se zatím ani nehne.

Tak slušně požádá

Harryho, kamaráda

Aby Rona trochu otočil,

On by všechno natočil.

Však, jak často mohou mudlové vidět

Někoho zvracet slimáky a přitom se poctivě stydět?

Slavík si začínal uvědomovat jedinečnost příběhů, které zde nalézal. Velmi toužil po dalších a tak máchl křidélky, aby byl co nejrychleji u dalšího kamene. Otáčel hlavičkou ze stranu na stranu, aby našel správný hrob, když ho náhle spatřil. Byl asi nejstarší, z běžného šedého kamene a stříbrným písmem. Bylo na něm napsano Hengist Zálesák.

Moudrý klobouk na stolku,

Jednou volá kluka, pak zas holku.

A úplně nakonec, podle abecedy

Jde Hengist Zálesák, teď trochu šedý.

Nervózně dosedá, klobouk na hlavu

Hlavně nevnímat tu okolní vřavu!

Klobouk se dívá pečlivě do nitra,

Snad nebudeme tu až do zítřka.

Vykřikl nahlas, kam půjde tento junior

Nechť jeho kolejí je Mrzimor!

Když už chtěl slavík odletět, aby se o pří běhy těchto zvláštních lidí, všiml si ve stínů stromů dalších dvou hrobů, které ho k sobě lákaly. Věděl, že potřebuje znát i ty dvě poslední skladby. Sněsíl je k prvnímu zesnulému, který spal věčným spánkem. Jeho hrob byl z bílého kamene a kolem dokola měl zlaté ornamenty a přímo vprostřed kamene bylo vyryto jméno. Rufus Brousek.

Napětí, úzkost a co ještě?

Srdce svírají kouzelné kleště.

Co když je v tom něco víc?

Co když magický je to klíč?

Potter dotýká se Zlatonky nesměle,

Sledují ho napjatě i jeho přátelé.

A když se má stát něco víc

Nestane se zhola nic.

Co může člověk čekat za útěchu,

Když čekal rozuzlení neúspěchu?

Slavík se vzrušené otřepal a podíval se na poslední hrob. Přiletěl k němu blíž a všiml si, že kolem jsou uschlé květiny. Byl jednoduchý, z černého kamene a slova na něm byla vyryta sytě bronzovou barvou. Stálo na něm. Cedric Diggory. Slavík se nadechl a spustil svou poslední píseň.

Procvičil každé kouzlo, které našel,

Hlavně, aby na nějaké přišel,

Vždyť za chvíli bude stát vstříc

Neznámému, co by chtěl víc.

Už jen Pár dní zbývá

Do úkolu s číslem jedna.

Potkat Pottera, žádná věda,

Však najednou se adrenalin zvedá.

Snad pro slovo, deroucí se z jeho úst

Snad že nechal ho chvíli růst

„Draci“ zní tedy rada jeho,

Tohle gesto nezůstane neoplaceno.

Malý pták zpěvák se napřímil. Poslední píseň byla vyslechnuta a navěky se mu vštípila do paměti. Bude ji moci šířit dál. Jeho poslání je dokonáno. Už tady nic nezmůže. Protřepal si své peříčka, rozpřáhl svá křídla a jedním mocným máchnutím křídel se vznesl. Ještě naposledy zakroužil nad hřbitovem A jediné co dokazovalo, že slavík naslouchal mrtvým duším, bylo jeho žluté pírkó, které zářilo na špinavé cestě jako jeden zatoulaný paprsek slunce.

5. úkol

V páté knize Harry od svého kmotra obdržel fotografii původního Fénixova řádu a právě v tomto duchu bude i pátý úkol.

V jeho rámci vytvořte, ať již v grafickém editoru či ručně nakreslete, fotografie řádu naší Bradavické školy a samozřejmě na ní budou jen dospělí kouzelníci a čarodějky, rozuměj fialoví všech odstínů, jejichž výběr odůvodníte. Avšak k důvodům jednotlivých výběrů napište i to, zda a čím byly dané osoby řádu prospěšné, kromě běžného magického umu.

A protože jste v Sedmiboji, ve kterém nic není tak snadné, vytvoříte jednu fotografii z doby počátku naší školy a druhou ze současnosti. Konkrétní roky jsou na Vás, avšak mezi jednotlivými fotografiemi by měl být rozdíl minimálně 7 školních let a tudíž výběr členů musí časově zapadat, tedy kdo již není na hradě, nemůže být na současné fotografii. Též je na Vás i počet členů řádu, avšak pamatujte, že méně je někdy více, ale tři nejsou skupina schopna velkého boje.

Vypracování tedy bude obsahovat

- Dvě fotografie řádu naší Bradavické školy – jednu z dob počátku školy a jednu ze současnosti i s uvedenými roky, kdy byly fotografie pořízeny, rozuměj z jakého období školy pocházejí

- Stručné, ale jasné odůvodnění výběru a přínosu jednotlivých členů řádu u každé fotografie, neboť obsazení, ale i samotní lidé se mohou měnit

Nejdůležitější částí úkolu jsou fotografie, tedy si dejte záležet, ovšem nemalá část hodnocení se bude týkat i vybraných osob, tedy při výběru zapřemýšlejte a neházejte jen svrčkem.

Poznámka: Můžete používat coby předlohu nejen portréty, ale i samotné postavičky jednotlivých osob, avšak pamatujte, že práce Sedmibojare má být kvalitní a na úrovni, tudíž vyžaduje více, než takzvané printy postav nasázené na pozadí.

Můj výběr těchto osobností proběhl rychle. Věděla jsem hned, kdo na tuto fotografii patří, kdo určitě v takovém řádu musel být. Kouzelníci a čarodějky, jejichž přínos pro školu, a tím pro celý kouzelnický svět, byl obrovský. Přece jen, z pohledu studenta se na to dívám jistě jinak než dospělý člověk. Jako student vyzdvihuji své vzdělání a mé budoucí působení v kouzelnickém světě jako hlavní prioritu. Není tedy možné, abych důležitost kouzelnického řádu spojovala s čímkoliv jiným než právě s nejnámější kouzelnickou školou. Abych tedy přistoupila k výběru, který jsem se snažila co nejvíce promyslet, neboť ten je ze všeho nejdůležitější.

Začnu tedy počátkem. Fotka je *přelom zimy 2004 a léta 2005 a hlavně měsíce léta.*

Zleva: Aramor von Alecat, Erasmus Irridae, Sefrenie z Ylary, Apofis de Corristo, Nimrandir Elénére, Anseola Jasmis Rawenclav, Amon Revan Travt.

Sefrenie z Ylary

Sefrenie z Ylary. Ach ano, jak ta by nemohla být v řádu, který se snaží zachránit dobrý kouzelnický svět? Vždyť to ona propůjčila své kouzla dobru, to ona byla u založení školy, která by vzdělávala další a další nové generace dobrých kouzelníků a čarodějek. A tak stojí zase na fotografii, usmívá se jen zlehka, neboť ví, že jí čeká těžká bitva - bitva o kouzelnický svět, kde není útlaku ani nenávisti. Kde jsou kouzla používána v dobré vůli a na ochranu a ne k ublížení. Přesně tak, jakou myšlenku vložila i do založení naší školy. Myšlenku, že kouzelníci mohou žít svobodně mezi svými.

Aramor von Alecat

Kdo by v našem řádu opravdu chyběl je někdo, kdo měl organizovanost v malíčku. Ano mluvím o Armanovi von Alecatovi, jehož organizační schopnosti mu mohl každý závidět. Aramora jsme na každé schůzi mohli vidět s notesem, kam si zapisoval poznámky, své nápady, vždy to byl on, který přišel s poukázáním na nedostatek v oblasti nedomyšlenosti plánu. Nebylo tedy na škodu, mít ho v týmu, naopak - kolikrát to zachránilo řádu krk před vykonáním plánu, který nebyl tak úplně v pořádku. Oči pod jeho zamračeným obočím mohly vidět i mezi řádky, což je schopnost, kterou ne každý oplývá. A vy byste snad do řádu takovou kapacitu nechtěli?

Apofis de Corristo

Tajemník školy. Bývalý, samozřejmě. Ten jediný věděl o škole všechno, až do každého černého puntíku. Měl taktéž, jako Aramor, smysl pro organizaci a podle toho, co jsem si zjistila, byl hrdý na to, že může být na Hogwarts. Byl to totiž vždy on, kdo v Řádu dělal pořádek, když bylo nutno najít plány k útoku. Byl to on, kdo vždy dokázal usmířit mezi sebou členy, kteří se pohádali jen kvůli tomu, že jim upláchl jeden Smrtijed. Kdyby nebylo jeho tak by vládl v Řádu menší děsivý chaos. A pořádek ve věcech a ve vztazích je v tak úzkém a tajném kruhu kouzelníků důležité udržovat.

Erasmus Irridae

Ten, který všechny vedl. Ten, který věděl co je správné pro jeho školu a všechny její obyvatele. Bylo jasné, že nesmí chybět v členech Řádu. Jistě byl silný a určitě by se obětoval pro své druhy, aby nastolil pořádek na světě. Je proto nepostradatelný v Řádu, který v podstatě vede. Vůdčí schopnosti jsou všude důležité a hlavně v takových spolcích, jako je Fénixův řád.

Anseiola Jasmis Eawenclav a Amon Revan Travn.

V řádu by neměli samozřejmě chybět inteligentní hlavy, jako jsou například bývalí studenti koleje Havraspár nebo i jiný. Správně, řeč je o profesorech Amonu Revanu Travnovi a Anseirole Jasmis Rawenclav. Dva výborní studenti, už tehdy perspektivní, nyní profesori, kteří stále srdcem vězí ve své havraspárské koleji i mimo ni. Avšak, s jejich střízlivostí a schopností poradit si s těmi nejtěžšími úkoly jsou pro řád velikými přínosy. Krev, ve které jim koluje moudrost, je nabitá energií a silou bojovat se zlem.

Nimrandir Elénere

Budoucí ředitel školy. Pilný, pracovitý a hlavně schopný. Je všude vidět, ale když touží být neviděň, daří s emu to. Kvůli těmto vlastnostem jsem se rozhodla, že by byl skvělý kandidát na člena Řádu, neboť takových, jako je Nimrandir je už málo. A jak už víme, tehdy měl před sebou velkou budoucnost.

Současné složení Fénixova Řádu - Léto 2012

Zleva: Midar Kilahim, Filius Orionis, Anseiola Jasmis Rawenclav, Nimrandir Elénere, Betelquese Orionis, John Werewolf, Matthew Whitecrow, Mintaka Orionis.

Nimrandir Elénere

Nim je osobnost, která by v tomto řádu nemohla chybět. Člověk, který vede tu nejbáječnější školu čar a kouzel, člověk, z jehož tváře září spolehlivost a ochota. Učitel předmětu Bílé

magie, předmětu, z něhož dobrota přímo srší. Jak ten by nemohl být v řádu, jak by nemohl bojovat společně s ostatními za záchranu kouzelnického světa.

Trio Orionis

V našem řádu nechybí ani sourozenci Orionisovi, kteří v kouzlech vyrostli, kteří jimi žili i žijí, kteří by vzhledem ke své nebelvírské povaze byli ochotni bojovat za dobrou magii. Betelgeuse Orionis, která nyní úspěšně a s lehkostí vede Nebelvírskou kolej je rozeným vůdcem, asi jako každé prvorozené dítě. Přichází s novými nápady, inovuje taktiky řádu, to vše však dělá s diplomatickou důstojností sobě vlastní. Prostřední ze sourozenců Orionisových - Filius - se zachovává vždy jako správná váha mezi dvěma sestrami. V klidu si vyslechne názory obou stran (i vícero stran, když k tomu v řádu dojde) a sám přichází s kompromisem. A copak by mohla chybět nejmladší sestra Mintaka? Ne, jistěže ne. Ta svými náhledy na věc dokáže vycítit kdejakou drobnost, detail, který by mohl v plánu kolísat, dokáže situaci rozebrat na nejmenší části, prozkoumat jej. Ne nadarmo tahle slečna učí Drobnohled. Myslím, že řád má velké štěstí, že získal do řádu tuhle sourozeneckou trojici. Protože každý z nich, ač je jiný, spojuje stejná věc - touha zachránit dobrou magii.

Midar Kilahim

Kdo jiný by mohl bojovat proti zlu, než učitel obrany proti černé magii? Kdo jiný, než jeden z nejschopnějších kouzelníků u nás? V ruce kill-hůl, kill-psa u boku a každý Pán zla se před ním třese. Spojí se se svými přáteli a půjde nám, studentům příkladem. Příkladem, na který budou vzpomínat ještě další a další kouzelnické generace.

Matthew Whitecrow

Spolu s Kilahimem jsou nerozlučná dvojka. Někdy mi trochu připomínají dvojčata Weasleovi, Freda a George. Jestliže jde bojovat jeden, jde i druhý. Pan Matt patří k těm, kteří vnášejí do řádu i radost i veselí. Je tím, který brání bezpráví a pokud se jednou někomu rozhodne věřit, nikdy ho nezradí. Je proto příjemné, mít někoho takového na té „správné“ straně. To ani nezmiňuji jeho lékařské schopnosti! Lepšího zdravotníka by svět jen stěží hledal a pozor, ani to není stále všechno. Elementálové vpřed! Matt stojí za námi a za ním stojí celá příroda!

John Werewolf

V Harrym Potterovi měli Remuse Lupina. My, jelikož víme, že v jednoduchosti je síla máme Johna Werewolfa. Není tím mužem, který by se dokázal při bitvě držet dál, je silný, má v sobě vlčí krev, která dokáže zahnat kde jaké zlo. Dokázal by se jistě postavit za své druhy a držet školu pod ochranou. Několik let vedl modré studenty ke skvělým výsledkům a dokázal, že je i vůdce. Je tedy jasné, že je i pro Řád vskutku důležitý.

Anseiola Jasmis Rawenclav

Dáma v letech, která pravděpodobně stála u samého začátku řádu. Je to poměrně logické. V boji totiž není důležitá jen síla paží, ale také mysl. Slovo je někdy mocnější než meč, nebo chcete-li, hůlka. Tahle ta madam pěknou řádkou let řídila celého Denního věštce, a pokud to jen mohla ovlivnit, nepřešel přes ni ani jeden lživý článek. Je tedy zcela jasné, kde jsou její schopnosti a hlavní přínos řádu. Nesmíte ji však podcenit ani jako čarodějku, protože to, že je inteligentní a její hlavní zbraní je brk, ještě neznamená, že když půjde do tuhého, nebude to právě její hůlka, která vás zachrání!

6. úkol

Někteří pamatují, jiní zaslechli, že Bradavický hrad zažil mnoho strastí, jako přemístění, Z.L.O. či záplavu a následnou Úplavici.

I přes to vše náš hrad stále stojí, a tak není divu, že se traduje, že je chráněn čímsi, co připomíná viteály. Ti, co nevědí, viteál v sobě uchová kus duše člověka, který je díky tomu nesmrtelný, avšak za velmi vysokou cenu, která se k instituci, jakou je náš hrad, nehodí, a proto byl vytvořen nový způsob užití této magie.

Vaším úkolem tedy je

- najít souhrnný název pro tyto předměty**
- napsat, co je pro jejich vznik třeba, samozřejmě nic, co je spjato s černou magií**
- vypátrat, tedy vymyslet 7 předmětů, které náš hrad chrání, podmínkou však je, že musí mít nějakou spojitost s naším hradem**
- a nakonec svůj výběr odůvodnit, tedy proč právě Vámi vybrané předměty mají hrad chránit**

Minimální délka vypracování je 14 palců.

Píše se rok 2203. Přestože už začalo září, počasí se už od července nezměnilo – neustálá vedra nutila studenty poflakovat se u jezera a lenořit, dokonce i ti nejaktivnější nebyli přes takové parné léto schopni pohybu. Jenže nyní začal nový školní rok a studenti se museli přesunout z hebké trávy do školních lavic a minimálně předstírat pozornost.

V učebně předmětu „Náš hrad“ sedělo pouhých šest studentů. Jedna dívka s dlouhými blond vlasy si znuděně pohrávala s papírovým dráčkem za pomoci hůlky. Černovlasá studentka sedící v první lavici vypadala, že tvrdě spí. Další dva studenti, chlapci s kravatami v barvách Mrzimoru, ti zase řešili jakýsi famfrpálový zápas, který se v létě odehrál. Chlapec s brýlemi seděl u okna a pozoroval stále ještě rozehřáté školní pozemky. Jediná, kdo vypadala plně probuzeně, byla modrooká brunetka, která si stále něco zapisovala do diáře.

Dveře se otevřely s charakteristickým zaskřípáním a dovnitř vešla majestátně vyhlížející žena. Blondaté slečně uletěl papírový dráček, ačkoliv ona si toho asi ani nevšimla. Chlapec stojící u okna si vmžiku sedl a cestou dloubl prstem do černovlasé spící slečny, která se prudkým pohybem napřímila. Chlapci se zaskřípáním dveří zmlkli a stejně jako dívka s diářem pozorovali nově příchozí.

Dáma procházela od dveří ke katedře ani ne rychle, ale ani se neloudala. Přitom v každém kroku jste mohli cítit sílu a respekt před touto ženou. Už od pohledu si studenti říkali, že to nebude jen tak ledajaká učitelka, že to bude jistě velmi přísná paní profesorka. Snad to napovídaly její vlasy stažené do drdolu, její záda jako podle pravítka či snad její tvrdá a nepřístupná tvář bez úsměvu. Přesto však z ní něco vyzařovalo, elegance a krása. Zastavila se u katedry, otočila se na třídu a každého studenta si prohlédla. Pak se nadechla a promluvila. Její hlas byl překvapivě jemný a příjemný.

„Dobrý den, studenti. Jmenuji se Juliette Hopkinsová. Momentálně se budeme celý rok setkávat na předmětu Náš hrad, jak doufám všichni dobře víte.“ Profesorka Hopkinsová se posadila na židli a mluvila dál.

„Chápu, že některé z vás můj předmět příliš nezajímá, často se tu najdou tací, kteří sem jdou jen pro body. Akceptuji to, ale pak se na mě nemůžete zlobit, že budu mít ve větší oblibě studenty, kteří se na můj předmět budou připravovat poctivě, případně ty, které to bude bavit. Mé úkoly nepatří z řádu těch jednodušších, mají vás připravit na závěrečnou esej, případně zkoušku Náležité Kouzelnické Úrovně či OVCE. S politováním musím říct, že z mých předmětů dost lidí odpadne v průběhu, často už po první hodině, někteří po zveřejnění závěrečné eseje.“

Profesorka si povzdechla a mluvila dál.

„Teď k těm organizačním záležitostem. Máte nárok na dvě omluvy za rok, po těchto dvou vyčerpaných omluvách dávám Trolly. Musíte mít splněno minimálně polovinu, to jest čtyři úkoly za školní rok, plus samozřejmě závěrečnou esej. Také,“ zvýšila profesorka hlas, „nemám ráda úkoly na poslední chvíli. Samozřejmě, dle školního řádu si je můžete dělat klidně deset minut před půlnocí, ale tím mi akorát dokazujete, že jste úkol odflákli. Říkám to zejména bodohrotičům, kteří by rádi bonusové bodíky pro svou kolej. Nedávám bonusové body, pokud mi úkol přijde na poslední chvíli, pokud není důkladně propracován. Nevadí mi, když tam budou faktické chyby, jsem schopná vás opravit, chci, abyste u svých úkolů přemýšleli.“

Ve třídě bylo hrobové ticho. Všichni studenti zírali na profesorku, někteří napřímení, jiní s pootvřenými ústy.

„Pro dnešek jsem vás myslím vyděsila až dost,“ zasmála se profesorka a výdech některých studentů byl přímo slyšitelný. Někteří se dokonce začali usmívat.

„Teď už jděte, úkol máte zadán na nástěnce. Přeji vám hodně zdarů při jeho vypracovávání.“

Studenti ze třídy téměř vyběhli. Byli zaskočení, a tak v tichosti dorazili až do Vstupní síně. Tam se zastavili, aby si sdělili vzájemné domněnky o tomto předmětu.

„To bude peklo!“ spustila černovláska. „Celou dobu jsem myslela, že budu zvracet!“

„Uklidni se Annie. Přeháníš!“ mávnul rukou chlapec s brýlemi.

„Bude to těžký předmět, ale hodně nám dá!“ pískla dívka s diářem. Blondřatá dívka po ní hodila dost opovržlivý pohled.

„Docela přemýšlím, že se odhlásím,“ řekla blondýnka s ledabylým pokrčením ramen.

„Myslím, že to nebude ta příšerné,“ prohlásil jeden z mrzimorských chlapců.

„George má pravdu!“ K chlapci přistoupil druhý mrzimorský a mrknul na blondýnku.

„Myslím, že bys tomu měla dát šanci, co myslíš, Carol?“

„Uvidíme, Jimmy!“ pousmála se blondýnka.

„Annie bude taky pokračovat, že ano?“ ohlédl se Jimmy na černovlásku.

„Vždyť přeháním, jak řekl Andrew, no ne?“ vykřikla trochu hystericky Annie, ale po zásahu pohledem od Carol jen tiše přikývla.

„Jasně, budeme pokračovat všichni! A všichni budeme mít na konci roku Věčka!“ vypískla maličká brunetka pevně svírající diář.

„Pro pána boha, tvůj hlas je strašně pištivý, Jackie!“ pronesla lenivě Carol.

„Pojďme na oběd,“ řekl prostě Andrew a všichni tohoto brýlatého chlapce následovali.

V další hodině předmětu Náš hrad seděli všichni studenti napjatě, jako by čekali, jaký úderný proslov si na ně připravila profesorka Hopkinsová dnes. Když vešla do třídy svým úctyhodným krokem, pomalu ani nedýchali.

„Dobrý den, milí studenti. Vidím, že se ani jeden z vás nezalekl první hodiny. Musím uznat, že úkoly byly opravdu skvěle provedeny, ale to jste si jistě přečetli ve svých hodnoceních. Jen tak dál.“ Profesorka hovořila s tím nejmírnějším úsměvem v tváři, ale úsměv to byl, proto i studenti se začali znovu nadechovat a povolovat napnuté svaly.

„Tak, jaké téma jsem zvolila pro dnešní hodinu? Mohla jsem vás zavést do historie, mohla jsem vám ukázat pár architektonických zvláštností. Ale na to bude dost času i později. Vidím na vás, že jste ze začátku roku celí natěšení na nové informace, proto vám, dokud tak pěkně vnímáte, ráda povyprávím příběh o tom, jak je vlastně hrad chráněn.

Slečno! Ano, Vy! Jak se jmenujete, prosím?“

„Annie, Annie Flower, madam,“ vysypala ze sebe černovláska, která opět vypadala, že si odběhne na záchod se vyzvracet.

„Slečno Annie, víte o nějakých ochranných kouzlech, které tento hrad chrání?“

Do vzduchu vystřelila ruka Jackie. Tak usilovně s ní mávala, profesorka však neměla vůbec oči pro ni. Neustále pozorovala Annie.

„Tak... třeba,“ koktala tišeji a tišeji Annie, „třeba kouzlo proti mudlům?“

Třídou zazněl tichý smích.

„Proti mudlům?“ zopakovala profesorka poslední slova.

„Annie má asi na mysli kouzla na zastření před mudly, víte, když by se tu náhodou nějak dostali, tak uvidí jen zříceninu,“ pronesl chlapecký hlas. Profesorka se otočila.

„Aha, tak to chápu. Vaše jméno, prosím?“

„Andrew Rook.“

„Děkuji, pane Andrew. Ovšem, to co jsem měla na mysli já, nejsou zastírací kouzla, i když ta jsou samozřejmě také důležitá. Myslela jsem magii mnohem hlubší, která dokázala náš hrad ochránit po staletí, která chrání hrad už z hlubin své podstaty.

Slyšeli jste už někdy o sedmi ochranných artefaktech magie?“

„Myslíte viteály?“ Profesorka se otočila a oči se jí zúžily.

„Vaše jméno, slečno?“

„Caroline Brackwoodová, madam.“

„Slečno Caroline, viteály na mysli nemám. Viteály jsou výplodem černé magie, která z člověka udělá zrůdu. Snad si nemyslíte, že ochrana hradu Hogwarts byla postavena na černé magii?“

„Ne, to ne!“ zavrtěla hbitě hlavou Carol a její bledá tvář lehce zčervenala.

„Avšak na podobném, a přesto úplně jiném principu byla založena ochrana naší školy. Doufám, že tu máte dost kyslíku, ať mi neusnete. Budu vám vyprávět příběh...

Kdysi dávno, při vzniku této školy, bylo předpovězeno několik zkáz, které hrad mohou potkat. Zápavy i ohně, magičtí tvorové i boje, které mezi sebou vedli samotní obyvatelé hradu. To všechno mohlo hrad oslabit, to všechno jej mohlo zničit.

Jak jsem již řekla, existuje však sedm magických artefaktů, které byly stvořeny z dobré, byt' prastaré magie. Tyto artefakty se nazývají caveoly. Caveo, což je základ tohoto slova, znamená „být ostražitý“, také anglický původ v tomto slově můžeme slyšet – cave neboli jeskyně. V jeskyních staří mágové ukřývali svá tajemství, neboť ji považovali za bezpečný úkryt před světem.

Caveoly jsou tedy jakési předměty, které se musejí pojit s tím, co se snažíme ochránit. Tyto předměty i po provedení rituálu musíme uchovávat v blízkosti toho, co se snažíme ochraňovat, v tomto případě to bude náš hrad. Co je důležité, je počet těchto předmětů – musí jich být vždy sedm. Sedmička je číslo úzce spjata s magií, tak asi proto.“

Profesorka se lehce usmála a zastavila se u katedry.

„Taky je důležité, aby za každý předmět, za každý artefakt, který je v rituálu použit, byl někdo zodpovědný. Tudíž stejně jako je sedm artefaktů, musí tam být sedm lidí. Teď už k tomu rituálu.

Nazývá se živelný rituál ochrany. Je to z důvodu, který je pochopitelný už ze samotného názvu – k ochraně něčeho tak mocného, jako je hrad, v němž dlí škola kouzel, je zapotřebí spojení se všemi živly, tedy s ohněm, vodou, vzduchem a zemí. Rituál se vykonává při úplňku, kdy má měsíc největší moc a sílu. Jako první se rozdělá oheň, následně se na pět kroků od ohniště vytvoří malý příkop naplněn vodou. Nutno podotknout, že je třeba rituál provádět na travnaté ploše, pro lepší kontakt se zemí samotnou, s životem, který země představuje. Vzduch, který nám pak bude rozechvívat pláště, doplňuje čtveřici živlů. Následně se postaví sedm osob i s předměty, které zastupují do kruhu a odříkávají zaklínadlo. To se opírá o sílu živlů a kouzel. Pronáší se v dnes již mrtvém jazyce, v prastarém jazyce dobré magie. Dnes je známý už jen v kronikách, ke kterým bude mít přístup jen málokdo z vás. Mohu vám říci, jak by to asi znělo v překladu, abyste si mohli utvořit obrázek.“

Profesorka si odkašlala a začala recitovat.

„Ty, mocná země, jenž nám dáváš rovnováhu,

bud' nápomocná a já dám životu jistou váhu.

Ty, čistá vodo, jež vlašiš vyprahlé krky,

bud' nápomocná a já přestanu plýtvat brky.

Ty, silný ohni, dávajíc teplo a žár,

bud' nápomocen a já zachráním životů pár.

Ty, lehký vzduchu, zdroj života a pánem všeho,

bud' nápomocen a já zbavím života cokoliv zlého.“

Profesorka se podívala na třídu a povšimla si zdvižené ruky.

„Slečno...?“

„Altmanová, Jackie Altmanová, madam.“

„Ano, slečno Jackie? Jaký máte dotaz?“

„Vy jste to zaklínadlo někdy viděla, tedy slyšela, jak zní v tom mrtvém jazyce?“ Profesorka lehce přikývla.

„Ano, viděla jsem toto zaklínadlo psané. Nikdy jsem však neviděla nikoho jej provádět, ani jsem se tohoto rituálu neúčastnila. Ještě někdo nějaké dotazy?“

Třída mlčky zavrtěla hlavou a profesorka se vrátila k výkladu.

„Tak, řekli jsme si obecně, jak tento rituál probíhá, ale jistě vás zajímá, jak to bylo v případě našeho hradu, že ano? V kruhu tehdy také stálo sedm osob. Sefrenie z Ylary, Albus Mithrandir Dumbledore, Apofis de Corristo a čtyři zástupci jednotlivých kolejí.

Chlapec, který zastupoval Nebelvír držel magickou sošku Iva. Bylo na ní použito nerozbitné kouzlo, pověst říká, že uvnitř této sošky je lektvar odvahy, který dosud nebyl objeven ani těmi nejlepšími alchymisty.

Dívka zastupující Havraspár svírala ve svých rukou pergamen, jehož pečeť zobrazovala havrana. V tomto pergamenu by podle pověsti měla být ukryta moudrost veškerého života.

Dívka zastupující Zmijozel si v rukou pohrávala se šperkem, se stříbrným náramkem, v němž je vsazen zelený smaragd. I tady se můžeme pouze domnívat, ale podle všeho by ten, kdo bude mít náramek na sobě, dosáhl jakéhokoliv cíle, který by si vytyčil.

Chlapec zastupující Mrzimor třímal v rukou masku. Tato maska byla tvořená ve žluté barvě a měla představovat usměvavou tvář. Bylo to na znamení, že by člověk neměl zapomínat, že úsměv je často lepší než jakákoliv slova, a že netřeba nosit masku, aby člověk vykouznil na tváři úsměv. A když už to nejde jinak, je vždy někde odraz někoho, kdo se na nás bude usmívat. Masku neměla představovat přetvářku, naopak, měla být jen připomínkou dobrého úsměvu.

Možná si říkáte, co tam mají co pohledávat studenti? Bylo nutno vybrat předměty, které mají spojitost s hradem. A koleje tvoří celou podstatu hradu i školy, kolejní rivalita tvoří školu takovou, jaká je. A tak se vybral za každou kolej student, který nejvíce připomínal zásady zakladatele.

Tak, řekněme si ještě tři poslední představitele našeho magického kruhu.

Sefrenie z Ylary je dodnes uváděná jako zakladatelka školy. Taky se říká, že to byla ona, kdo položil úplně první cihlu našeho hradu. Ta se podle pověsti rozlomila v půli. Půlka cihly prý byla uložena pod hradem, v úplných základech, druhou měla u sebe Sefrenie. A právě tuto polovinu použila na ochranu hradu. Po rituálu poslala kouzlem půlku cihly za druhou polovinou, kde se konečně spojily a udržely hrad stabilní po další století.

Albus Mithrandir Dumbledore byl prvním ředitelem školy a tak se tohoto rituálu účastnil s velkým zájmem. Tehdy vytvořil za pomoci silné magie obraz, který dodnes visí v ředitelně. Je to jediný obraz celého hradu, na nějž nemůže žádná postava z jiného obrazu vstoupit, který je sám nehybný. Je to velice dobře vykreslená ředitelna a uprostřed ní stojí kamenná

Myslánka. Nehýbe se, ani nevydává žádný zvuk, má však prý mnohem silnější kouzlo ukryto v sobě. Představovat má vzpomínky na všechny časy – dobré i zlé.

Apofis de Corristo byl poslední ze sedmi lidí, kteří dotvářeli magický kruh. Sám držel v rukou zdobený železný klíč. Pronesl, že to má být symbol. Nechť je škola otevřena pro všechny, kdo se chtějí magii učit, ale zlu má zůstat zavřená. Říká se, že kdyby se sneslo všechno zlo světa na náš hrad, ale tento hrad byl uzamčen tímto klíčem, nedostane se dovnitř ani kousek zla.“

Profesorka se odmlčí. Pohlédne na hodinky.

„Ach, propána, držela jsem vás tu dneska velice dlouho. Rozhodně déle než trvá běžná hodina. Nu, snad ještě stihnete oběd. Když ne, jděte za skřítky, že vás posílám já, určitě vám něco připraví.“

Studenti se však nezvedali. Seděli jako omráčení, dokonce ani Jackie si nedělala poznámky. S obdivem i podivem sledovali svou profesorku. Tu to poněkud zaskočilo, až se jí vytvořil rumělec na tváři.

„No tak, šup šup! Utíkejte! A nezapomeňte na úkol!“

Studenti se pomalu odšourali z učebny. Vyměnili si užaslé pohledy.

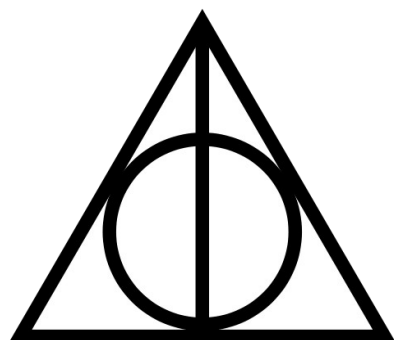
„Tak tenhle předmět si rozhodně neodhlásím,“ prohlásila Carol. Všichni přikývli a pomalu kráčeli do Velké síně.

7. úkol

Příběh tří bratří zná každé malé kouzelnické dítě a stejně tak všechny tři předměty, které si bratři vyžádali od Smrti - bezovou hůlku, kámen vzkříšení a neviditelný plášť.

Vaším úkolem bude Příběh tří bratří upravit na Příběh čtyř bratří, tzn. že příběhovou formou napíšete o čtvrtém bratrovi a o čtvrté relikvii smrti. **Osud čtvrtého bratra je čistě na Vás, podmínkou však je, že musí dojít k jeho setkání se Smrtí a k získání čtvrté relikvie a na konci příběhu musí být jasné ponaučení.**

Jako třešnička na dortu bude upravení velmi známého symbolu tří relikvií tak, že do něj zakomponujete i čtvrtou, vámi vymyšlenou, relikvii. Nevymýšlejte žádné unikátnosti, musíte si vystačit s tímto jednoduchým „čarovým“ designem.

Minimální rozsah příběhu je opět 14 palců. V příběhu se nevěnujte zbylým třem bratrům - po setkání se smrtí šel každý vlastní cestou, proto to má být plnohodnotný příběh pouze čtvrtého bratra.

Smrt přešla nakonec k bratru čtvrtému. Ten ji požádal o věc, která mu zaručí dlouhý život bez toho, aniž by se musel bát, že bude chorý. Smrt se natáhla k dubu, jenž rostl opodál, a odloupala kousek jeho kůry. Pod jejím dotekem se stáhl a navěky věků uschl.

Sevřela kus stromu ve své šedé a vráscité dlani, a jakmile ji rozevřela, ležel na ni dřevěný amulet ve tvaru drahokamu.

Když mu amulet předávala, vysvětlovala, že díky němu bude navždy zdrav, ale jen do té chvíle, kdy jej bude mít na hrdle. Jakmile bude vzat, kouzlo pomine.

Hned na to Smrt ustoupila a propustila čtyři bratry, aby mohli pokračovat ve své cestě.

Bratři společně přešli most a pak se se skromným rozloučením rozešli do všech koutů světa.

Čtvrtý bratr od mostu vykročil vpravo. Netušil, proč ho tam jeho nohy nesou, každopádně mu to v tu chvíli bylo jedno, protože jeho hlavním zájmem byl amulet, který mu darovala Smrt. Přejížděl po něm svými prsty a každou chvíli měl velké nutkání vyzkoušet jeho moc a

sílu. Mírně se obával, že ho Smrt přelstila a plně si uvědomoval, že jí je dlužen. Přes všechny tyto úvahy, které ho trápily se těšil ze dlouhého života, jenž má před sebou.

Cestoval dnem i nocí, po své výpravě se pokoušel vždy narazit na něco, co by ho utvrdilo v síle amuletu.

Jednou, čtvrtého dne své cesty, se mu konečně podařilo dar od Smrti vyzkoušet. Napil se špinavé a zakalené vody z malého potůčku. Už po jednom hltu by každý normální kouzelník či mudla upadl do stavu bezvědomí a nastoupila by fáze horečky a poté smrti. Avšak když se choroba snažila napadnout tělo čtvrtého bratra, ucítil, jak jeho amulet vysílá příjemné teplo po celém jeho těle. Nepřišla žádná slabost, žádná horečka a ani smrt. Spokojeně spráskl ruce a vůbec netušil, že čím více bude amulet využívat a pokoušet moc nemocí, budou po sundání daru ještě silnější, než kdyby jim dal volný průběh.

Když už putoval desátý den, jeho zásoby se značně zmenšovaly. A bylo mu jasné, že amulet ho před hladem a žízní neochrání, proto se rozhodl usadit. Ještě den pátral po nějaké malé vesničce, když se mu náhle poštěstilo a objevil ji na kraji velkého pole. Celý šťastný se čtvrtý bratr rychlejším krokem vydal vstříc velké bráně, která umožňovala vstup do vesnice.

Prošel jí bez problému, ale byl si jistý, že se mu pořád do zad zabodávají něčí zvědavé oči. Hlad a žízeň ho však popoháněly dál, a proto se o to moc nestaral.

K večeru však už začínal mírně panikařit, protože každý vesničan ho odmítl s tím, že je buď šarlatán, nebo pouze ze strachu. Poraženě usedl k bráně a snažil se nevnímat tu slabost, která byla způsobena nedostatkem jídla a vody. Pevně svíral amulet v ruce. Zase zářil. Byl zvědavý, proti čemu ho asi brání, ale věděl, že odpověď se mu stejně nedostaví.

Když už se měsíc dral k výšinám, čtvrtý bratr už spal neklidným spánkem. Ze snění ho pobudilo jemné poklepání na rameno. Vyděšeně vzhlédl k osobě, která se nad něj nakláněla. Byla to dívka. S černými havraními vlasy. Beze slova ho popadla za ruku a odvěkla pryč z cesty k jejímu domu. Prokřehlý mladík neměl slov. Nabídla mu jídlo, které s vděkem přijal.

Pár dní spolu nepromluvili ani slovo. Jako by se báli, že se navzájem vylekají. A navíc, čtvrtý bratr pociťoval něco zvláštního. Jeho amulet každý den v kuse hřál. Někdy více, někdy méně, jako by pořád něčemu čelil, a to ho děsilo.

I přesto všechno si užíval toho, že může být v tak milé společnosti. Dívka se o něj starala a on ji na oplátku opravil její obydlí. Všechno se ale pokazilo v den, kdy se vydal společně s houfem dětí pást ovce.

Slunce krásně hřálo, stejně jako jeho amulet, ovce pobíhaly a zatím nebylo třeba je přivolat za pomoci kouzla. Děti pobíhaly sem a tam, smály se a dováděly. Najednou na všechny padl velký stín. Děti se zarazily a chytly se na hrud'. Amulet a jeho horkost začala brát na intenzitě. Mladík uslyšel, jak dusivý kašel malých dětí. Jejich pleť začala černat. Amulet už žhnul. První dítě upadlo na zem. Hned na to další a další. Čtvrtý bratr s amuletem na krku běžel k dětem a snažil se je křísit. Marně. Všechny se udusily a umřely na neznámou nemoc, která přišla stejně rychle, jako letní bouře. Ještě chvíli u nich seděl a truchlil, pak ho ale něco napadlo.

Vyskočil na nohy a utíkal směrem k vesnici. Už u velké vstupní brány viděl další oběť, která byla naprosto ve stejném stavu, jako malé ubohé děti.

Když přiběhl k hlavní studni, která byla přímo uprostřed vesnice, zděsil se. Všude kolem něj padali obyvatelé na zem, při tom sípaly, kašlali a volali o pomoc. Každému chtěl pomoc

z celého srdce. Několik měsíců se o něj starali a teď, umírají. Stál tam jako přimražený a ani nevnímal, jak jeho amulet přímo hoří. Nemoc se snažila zabít i jeho. Ale jeho hlavní myšlenka a záměr bylo najít jeho přítelkyni. Věděl, že je n atom stejně, ale nedokázal si to prostě připustit.

Rozběhl se tedy k jejich obydlí. Cestou se snažil do nikoho z umírajících nevrazit. Vyrázil dveře. Rozhlédl se kolem a pak ji uviděl. Seděla na zemi a svírala si krk. Snažila se marně popadnout dech. Trhalo mu srdce ji vidět v takovém stavu. Sedl si vedle ní a pokoušel se jí uchlácholit. Nepomáhalo to, plakala. Jeho milovaná mu umírala v náručí. Chtěl umřít s ní. Ale nemohl. Bránil mu amulet. Ovšem kdyby... Sáhl si na krk a dotkl se svého daru od samotné Smrti. Pak pohlédl na už skoro bezvládné tělo své milované. Věděl, že to musí udělat. Byl by na světě sám, kdyby si nechal život. Sám byl už dlouho a dál by to nevydržel. Ale než stihl cokoliv udělat, dívka naposledy vydechla. Už ji nic nemohlo vrátit zpátky. Roztřeseně se zvedl a jako tělo bez duše vyšel ven z domu. Nevěděl, co má dělat. Jediné, na co měl sílu, bylo chodit okolo studny sem a tam a občas se napít či něčeho najíst. Neustále se ale díval do mrtvých očí kouzelníků, které postihla nemoc. Takto přežíval několik let. Pak však začal bláznit ze samoty. Jeden večer, kdy seděl vedle hrobu své dávné lásky, se rozhodnul. Už nebude sám. Pevně uchopil amulet, který mu spaloval dlaň.

Vší silou zatáhl a v tu chvíli jako by dostal ránu kamenem. Všechny nemoci, které pokoušel, se na něj vrhly. Před posledním výdechem pak spatřil tu, která mu prodloužila život. Smrt si pro něj přišla.

Smrt chvíli sledovala, jak se mu nevyplatilo oklamat koloběh života a smrti, jak se snažil vyvrátit to, že každá nemoc má svůj důvod, protože určuje čas, který nám říká, jak dlouho budeme žít. Sledovala, jak se zabil sám ze své chamtivosti po životě. Schovala amulet za ostatními předměty, uchopila posledního z bratrů za ruku a vtáhla ho do stínu své kápě.

A tímto navždy skončil čtvrtý bratr.